

Sosyalist Liseliler

emek, umut, memleket
SOSYALİZM için

SAFLARINA!

Merhaba

16. sayımız Türkiye’de seçim atmosferinin dağılmaya başladığı ve 1 Mayıs’ın yaklaşmakta olduğu bir dönemde çıkmakta. Dergimizin bu sayısı seçimlerin ardından gençliğin siyasal pusulasını tekrar tayin edici nitelikte.

16. sayımızda bizi neler bekliyor?

Memleket bölümümüzde, seçim sürecinin Türkiye sosyalist hareketine kaybettiklerini, unutturduklarını ve görmezden geldikleri gerçekleri işledik. Bununla birlikte seçim sürecinin gençliğin siyasal mücadelesinde ne anlam ifade ettiğini işlemiş olduk.

Eğitim bölümümüzde, temel liselerin kapalı, kapatılmayacağı tartışmasının dönmekte olduğu bu dönemde paralı eğitime dair bakışımızı ve paralı eğitimin temellerinde yatmakta olan teorik sebepleri incelemiş olduk.

Kızıl-Kara bölümümüzün Kızıl bölümünde, belediyeciliğin ne olduğunu, kimin ile nasıl yapılacağını Türkiye tarihine kazandırmış olan Terzi Fikri’nin Fatsa deneyimine yer vermiş olduk. Kara bölümümüzde ise kapitalizmin topluma sunmuş olduğu belediyecilik yaklaşımını incelemiş olduk.

Meslek Lisesi bölümümüzde, meslek liselerinden dahi sayılmamaya kalkışılan turizm meslek liselerinin gerçeklerini işlemiş olduk.

Tarihten Notlar bölümümüzde 1 Mayıs’ın tarihini işlemiş olduk.

Kültür-Sanat bölümümüzde, Anadolu topraklarında kaleme alınmış ilk 1 Mayıs şiirinin yazarı Yaşar Neziha’nın hayat hikayesine ve şiirine yer vermiş olduk. Aynı zamanda Kızıl Perde Tiyatro Topluluğu’nun manifestosunu ve Liseliler Üretiyor yarışmasının manifestosuna yer vermiş olduk.

Dergimizin son bölümünde ise “Bize Sosyalizm Gerek!” etkinliğimizden geriye kalanlar bulunmakta.

Seçimlerin geride kaldığı, sosyalizm seçeneğinin ise çok daha güncel olduğu bu dönemde liseliler sözünü tekrar söylüyor: Bize Sosyalizm Gerek!

Sosyalist Liseliler Yayın Kurulu

BİZİ TAKİP EDİN

sosyalistliseliler

@sosyalistlise

sosyalistlise

0541 635 5441

GÜNDEMDE KALANLAR

24 Şubat

Üniversiteli gençlik Sosyalist Düşünce Toplulukları'nda Devrimler Tarihi için buluştu.

TKH Gençliği'nin çağrısıyla sosyalizm mücadelesinin büyütülmesi, eşit, özgür, yaşanılabilir bir ülke için toplanan Sosyalist Düşünce Toplulukları, 3. oturumunu "Marks Yanıldı mı?" başlığı altında gerçekleştirdi

14 MART

Kadriye Moroğlu Anadolu Lisesi'nde öğretmen tarafından tacize uğrayan Eylül'ün davasında 2. celse gerçekleştirildi. Dava 27 Haziran 2019 tarihine ertelendi. Mahkeme de tacizci hocanın "Eğitim-Bir-Sen" üyesi olduğunu ısrarla söylemesi dikkat çekti.

10 MART

İlerici Kadınlar Derneği 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle yaptığı açıklamasında 8 Mart'ın tarihine değinilirken, 1921 yılında TKP'li kadınların anma toplantısıyla kutladıkları, 1975 yılında ise İlerici Kadınlar Derneği'nin sokaklara taşıdığı ve kadınların mücadeleye örgütlendiği bir miras olduğu hatırlatıldı.

17 MART

Liseliler "Bize Sosyalizm Gerek!" demek için buluştu.

"Bize Sosyalizm Gerek" diyen Sosyalist Liseliler, İBB Bağımsız Komünist Başkan adayı Aysel Tekerek'in katılımı ile Su Gösteri Sanatları Merkez'inde coşkulu bir etkinlik düzenledi.

17 MART

EYT'liler İstanbul Maltepe'de büyük bir miting düzenlediler.

İstanbul Maltepe'de bulunan miting alanında binlerce emeklilikte yaş sınırı dolayısıyla emekli olamayan emekli buluştu.

31 MART

Dersim'de komünistler kazandı.

SMF-TKH-TKP'nin ittifakı olan DDHD adayı Fatih Mehmet Maçoğlu Dersim (Tunceli) Merkez'de belediye başkanlığını kazandı.

23 MART

Hukuk Defterleri tarafından düzenlenen 'Dönüşen Türkiye'de Yargı' panelinde 24 Mart 1978'de katledilen ilerici, yurtsever savcı Doğan Öz anıldı.

17 MART

İzmir'de komünistlere faşist saldırı

İzmir'in Bağımsız Komünist Adayı Deniz Tütmez'in seçim çalışmaları kapsamında halka bildiri dağıtan TKH üyelerine AKP mitinginden çıkan bir grup saldırdı. Faşist grup, TKH üyeleri tarafından püskürtülürken, saldırı sonucu bazı TKH üyeleri hafif şekilde yaralandı.

31 MART

Türkiye'de yerel seçimler gerçekleştirildi.

31 Mart Seçimleri'nde bazı illerde, sandık başlarında veya okul bahçelerinde bıçak ve tabancaların da kullanıldığı kavgalarda ve kalp krizi geçirerek 9 kişi öldü, 101 kişi yaralandı.

Ankara, İzmir, İstanbul'da CHP Büyükşehir Belediye başkanlığını kazandı.

Seçimler sonrası ve 1 Mayıs'a giderken Türkiye

31 Mart yerel seçimleri ile birlikte Türkiye de toplum siyasallaşmış, siyasi yapıların tümü ise siyasal konumlarını tekrar belli etmiş oldu. AKP 17 yıllık geleneğini bozmadan kendi siyasal hesaplarını vatandaşa devletin beka sorunu olarak yuttura dururken, CHP ise toplumu kapitalizm içerisindeki sahte umutlar ile oyalamaktan alıkoymadı. Bir parantez açarak burada HDP ile birlikte kendisini sol-sosyalist olarak nitelendiren irili ufaklı yapılarında düzen içerisindeki sahte umutlara kapı araladığını, Ankara'da Mansur Yavaş gibi bir faşiste oy isterken, İstanbul'da müteahhit Ekrem İmamoğlu'na oy istediğine şahit olduk. Öte yandan seçim süreci boyunca insanları kapitalizmin ezberlerini bozmaya çağırınların, sahte umutlara kanmayanların hikayesi de yazılmış oldu. Bu yazımızda seçim sürecinin getirdikleri ve götürdüklerini işleyeceğiz.

Seçimlerde vatandaşa ne seçtirildi?

Yerel seçim süreci boyunca memleket geneline bakıldığında belediye seçimlerinin ötesinde siyasi partilerin arasında geçen bir yarışa şahitlik etmiş olduk. Peki bunun sebebi

neydi? Belediyelerin temel görevleri, kamunun en temel ihtiyaçlarını gidermek noktasında kamu kaynaklarını düzenlemek ve işletmek. Ancak geçtiğimiz seçim sürecine bakıldığında ise düzen partileri açısından meselenin bununla sınırlı olmadığını anlamış olduk. Öte yandan 31 Mart yerel seçim sürecinde karşılaşmış olduğumuz bir diğer ivedi durum ise siyasi partiler arasında kurulan ittifaklar ve sosyalist hareketin almış olduğu tavır. Seçim sürecinde AKP ve MHP'den oluşan Cumhuriyet İttifakı onun karşısında muhalif(!) olarak pazarlanan CHP ve İYİP'den oluşan Millet İttifakı. İki ittifakın arasındaki farkın kendisi ise parti logolarından ibaret kalmış durumda. İki ittifak her ne kadar birbirleri ile rekabet içerisinde olmuş olsalar da birçok başlıkta ortaklaşabiliyorlardı. Örneğin şehirlerin yaşam alanlarından ziyade rant alanları olduğu noktasında mutabakat sağlamışlardı veyahut sağcılık ve dindarlık meselesinde yarışmıyorlardı bile, iki ittifakın adayları da yaptıkları ve yapacakları camiiler ile övünüp duruyordu. Her iki ittifakın adayları da milliyetçilik noktasında birbirlerinin ellerine su döktürmüyorlardı.

Gençliğe sundukları ise birbirinden hiç farklı değildi. Sahte umut balonunu şişiren iki ittifakın da gençliğin ne geleceksizliğine bir çözümü oldu ne de gericileşen eğitime dair bir söylemleri. Seçim sürecinde halka sunulanın ranttan, betondan, gericilikten, sahte umuttan başka bir şey olmadığı karşımızda duran en temel gerçeklik oldu.

Gençlik birileri ile "kanka" oldu mu? veya "inandı mı?"

Seçim sürecinde ulaşım, altyapı, yaşam alanları noktasında birçok vadin verildiğini hatta gençlik için festival alanlarının yapılacağını, akbil ücretlerinin düşürüleceğinin söylendiği bir tabloyu gözlemledik. Önümüzdeki süreçte bu vaatlerin ne kadarının yerine getirildiğini veya ne kadarından cayıldığını göreceğiz. Ancak gençliğe bu vaatler ile teklif edilen "kanka"lık veya "inanç" esasen neyi temsil ediyor bunu biraz daha açmak gerekiyor.

Gerek Cumhuriyet İttifakı'nın gerekse Millet İttifakı'nın gençliğe dair samimi(!) çağrılarını dinledik. Ancak siyasette kelimelerin samimiyetinin ötesinde gerçek sorunların gerçek çözümlerin işlenmesi gerekir.

Emekçi halk ile esas samimiyet buradan kurulmalıdır. Kısaca değinmek gerekirse gençliğe sunulan kimi vaatleri ele alalım. Örneğin festival alanlarının inşa edileceğini neredeyse bütün adaylar dillendirdi. Ancak hiçbir adaydan gençliğin içerisinde bulunduğu eğitim sisteminin düzeltilmeden, geleceksizlik kaygısını ortadan kaldırmadan, milyonlarca gencin ekonomik sebeplerle eğitimini sonlandırmak zorunda olmasının hesabını vermeden gençliği sahte umutlar ile kandıramaz!

Eğer ki siyaset ile gençlik arasında bir “kanka”lık veya “inanç” ilişkisi kurulacaksa bu ilişki düzenin sahte vaatleriyle veyahut içi boş “samimi”(!) söylemleri ile kurulamaz. Gençliğin apolitik bir zeminden “siyasetsiz” siyasal tercihlerini bir parametre olarak almadığımız bir düzlemde bakıldığında gençlik tercihini örgütlü mücadeleden ve sosyalizmden yana yapmış oldu.

AKP yerel seçimler ile geriletilir mi?

Yerel seçimlere dair gözlemlenmesi ve işlenmesi gereken bir diğer başlık ise Türkiye’deki bir dizi sol-sosyalist öznenin seçim sürecinde AKP’nin karşısında kalan düzen güçlerini destekleme kararı idi. Bu kararın altında yatan esas neden ise AKP’nin Türkiye’nin ana sorunu olduğu ve AKP’nin geriletilmesi gerektiği perspektifi idi. Söylenenlere oldukça aşına olsak da söylenenleri tekrar hatırlamak lazım. Örneğin Türkiye’deki ekonomik krizin de, anti demokratik koşulların da arkasında burjuvazi değil AKP vardır!

Örneğin Türkiye’de emekçilerin kurtuluşu sosyalizmden değil demokratik kazanımlar ile elde edilebilir! Elbette ki örnekler çeşitlendirilebilir ve derinleştirilebilir, ancak vermiş olduğumuz örneklerin dahi yerel seçimlerdeki yansımaları AKP’nin karşısında kalan faşist de olsa, patron sevici de olsa desteklemek ve AKP’yi geriletme olarak şekillendi.

Türkiye burjuva sınıfının geleneksel partisinden yani CHP’den aday olarak sosyalizmi savunamazsınız! İyi Parti’nin adaylarına yani faşistlere oy vererek ideolojik değişikliklerin ötesinde isimlerin değiştirilmesi ile AKP geriletilmez!

“Yetmez ama evet”çilerin açtığı yoldan AKP’ye karşı mücadele edemezsiniz!

Bir önceki başlık altında açmış olduğumuz sahte umutların parçası olarak AKP’ye karşı mücadele edilemez!

Yerel seçimlerin sosyalistler açısından çok temel bir anlamı vardı. Elbette ki bir dizi noktada sosyalist belediyeçilik ile insanlara sosyalizmi anlatmak ve tanıtmak idi. Bugüne bakıldığında başarılı olduğunu görebiliyoruz. Ancak bu sürecin kendisi yalnızca çubuğu düzenin dışına bükebiliyor ise kazanımdan bahsedebiliriz. Bu zeminden yaklaşıldığında sosyalistler açısından başarılı bir seçim süreci işletilmiştir. Ancak sosyalizm propagandasının ötesinde, sığ hesaplar ile AKP’nin geriletilebileceği yanılgısı ise uzun vadede birbirinden farklı gibi gözükken ittifakların ve isimlerin işçi sınıfına karşı kuracakları ideolojik ortaklı-

lıklar ile kendisini çürütecektir.

1 Mayıs sınıf mücadelesini tekrar hatırlatabilecek mi?

Seçimlerin hemen ardından memleketin gündemine girecek olan 1 Mayıs ile seçim sürecinde kapitalizmin sınırları içerisinde kurulmuş olan siyasi ittifak zeminleri sınıf mücadelesi zemininde tekrar kurulacaktır. Bu noktada bizlerin safi elbetteki oldukça net. İşçi sınıfının safındayız. Ancak birileri kimi başlıkları tekrar hatırlamak zorunda kalacaktır. Basit bir örnek ile bahsettiklerimizi somutlayacak olursak: Günümüzün sınıf mücadelesi noktasında her ne kadar eksikliklerinden bahsedebilirsek de kritik bir yer tutmakta olan DİSK’in genel başkanı Kani Beko’nun bu 1 Mayıs alanına kimin safında katılacağı önemli olacaktır.

Açılmış olan zemin örgütsel açıdan geri çekilmiş olan bir dizi sosyalist yapının, siyasal açıdan da geri çekilişinden başka bir şey değildir. Bu düzlemde 1 Mayıs’ın tekrar işçi sınıfı mücadelesini hatırlatması ve kurtuluşun sosyalizmden başka bir şey olmadığını hatırlatmasını umut edeceğiz. Ötesinde ise örgütleyeceğiz. Bunu unutmayanların ise 1 Mayıs alanında yeri çok net olacaktır. Bütün devrimcilerin, solcuların, sosyalistlerin sosyalizm bayrağı altında, Sosyalist Liseliler saflarında buluşmak ve bu hattı güçlendirmek gibi bir görevi bulunmaktadır.

(Bu yazı 31 Mart yerel seçimleri öncesinde kaleme alınmıştır.)

TEMEL LİSELER KAPATILMALI (MI?)

Eğitim, fizyolojik ve güvenlik gereksinimleri dışında en temel ihtiyaçlarımızdan biridir. Bireylerin toplumda kazanacakları kimlik, aldıkları eğitimle ve maddi koşullarla belirlenir. Bu sebeple toplumsal eşitlik ve adalet için, eğitimde her bireye fırsat eşitliği tanınması bir zorunluluktur. Sosyal adaletin var olmadığı ülkemizde de temel liseler gibi paralı eğitim veren okulların varlığı eğitimde fırsat eşitsizliğine sebep olmaktadır

2002 yılından beri iktidarda olan AKP'nin eğitimdeki politikalarına bakıldığında bilimsellikten uzak olması bir yanda dururken doğrudan burjuva sınıfı çıkarı gözetilerek lise türleri oluşturdukları ve bu lise türlerinin hepsinden farklı bir çıkar sağlamaya çalıştıklarını görmekteyiz. AKP iktidarı meslek liselerini ucuz iş gücü olacak işçi sınıfının yetiştirildiği, proje liselerini şirketlerde ucuza çalışacak elemanların yetiştirildiği "okullar" olarak görmek istemektedir. Ancak diğer bir lise türü olan temel liselerin desteklenmesi ve öğrencilere maddi destek sağlayarak bu liselelere yönlendirilmesi politikalarının ardında başka bir çıkar çatışması yatmaktadır. 5580 sayılı Özel Öğretim Kurumları kanunu hükümleri doğrultusunda 2014-2015 eğitim öğretim yılından itibaren temel liselerde öğrenim gören öğrencilere eğitim-öğretim desteği adı altında ödeme yapılmıştır. Bu desteğin sebebi önceden Fethullah Gülen'e ve onun cemaatine peşkeş çektiği ders-

haneleri Fethullah Gülen ile yaşadığı çıkar çatışması sonucu kapatması ve oluşan boşluğu temel liselerle doldurma isteği olarak okunabilir. Temel liseler böylece liseye geçiş sınavında iyi bir okula gidemeyen öğrencilere sunulan bir zorunluluk haline getirilmiştir.

AKP iktidarı sınıfsal durumu, ideolojik tutumu sebebiyle esasicilik eğitim felsefesini benimsemektedir. Esasicilik eğitim felsefesi doğrultusunda ücretsiz eğitime karşı olmamakla birlikte özel eğitim kurumlarının geliştirilmesinde ve desteklenmesinde hiçbir problem görmemektedir. Devlet okullarında ücretsiz eğitim verildiğini iddia etmekte ancak verilen kitapların niteliksizliği sebebiyle birçok ek kaynak ihtiyacı duyulmaktadır. Bu da aslında eğitimin tam olarak ücretsiz olmadığının en ufak göstergesidir. Aynı zamanda bu eğitim felsefesi doğrultusunda müfredattaki kazanımları evrensel erdemler yerine, kendi ideolojilerinde, kendi

oluşturdukları değerler çerçevesinde şekillendirmeye çalışmaktadırlar. Bunun sonucu olarak da okullarda zihinsel disiplin yaklaşımının geleneksel yöntemlerini kullanmak böylece genel kavramların geliştirilmesi ve hayatın bütününe kavratacak şekilde bir öğretimin yapılabilmesi için soyut düşünme ve ezberleme yöntemlerinin kullanımına gitmektedirler. Eğitim sistemini bu şekilde oluşturmalarının sebebi tek tip düşünen, çözüm odaklı düşünce sistemlerinden uzak, sermayenin yarattığı sosyal adaletsizliği sorgulamayan nesiller yetiştirmektir.

Günümüzde eğitim sistemi, ülkemiz tarihinde her zaman olduğu gibi iktidar politikalarının kalıcılığını sağlamak, çıkarlarını korumak ve ideolojilerini yüceltmek üzere planlanmış durumdadır

AKP iktidarının eğitimde uyguladığı bu politikalar kendi sınıfsal çıkarını koruma, burjuva devletin uyguladığı tüm politikaları sorgulamadan kabul edecek ve sermayenin karına kar katmak için çalışacak nesli yaratma çabasından başka bir şey değildir. Kapitalizmin, dolayısıyla sınıf çelişkilerinin var olduğu bir toplumda adaletsizliği, emekçilerin tahakküm gücü olan burjuvazi tarafından ezildiğini, üretimin verimsiz ve israfa dayandığını görmemek ya da görmezden gelmek akıl işi değildir. AKP'nin de yerine gelecek herhangi bir düzen partisinin de bu çıplaklığı eğitim politikalarıyla veya siyasi politikalarla engellemeye gücü yetmeyecektir. Eğitim, fizyolojik ve güvenlik gereksinimleri dışında en temel ihtiyaçlarımızdan biridir. Bireylerin toplumda kazanacakları kimlik, aldıkları eğitimle ve maddi koşullarla belirlenir. Bu sebeple toplumsal eşitlik ve adalet için, eğitimde her bireye fırsat eşitliği tanınması bir zorunluluktur. Sosyal adaletin var olmadığı ülkemizde de temel liseler gibi paralı eğitim veren okulların varlığı eğitimde fırsat eşitsizliğine sebep olmaktadır. Bir tarafta iktidarın, Gülen cemaatiyle yaşadığı çıkar çatışması sonucu zamanında bu cemaate teslim ettiği dersane sektörünün kapatılmasıyla ortaya çıkan boşluğu kapatma çabasıyla eğitimin

tamamen ticarete dökülmesine göz yumduğu temel liseler varken diğer tarafta 40-50 kişilik sınıflar, boş dersler, eksik öğretmen kadrosuyla dolu "nitelikli okul" kapsamına girememiş liseler var. Durum böyle olunca Liseye Geçiş Sınavında istenilen başarıyı sağlayamayan öğrencilerin velileri maddi imkânları el verdiği ölçüde ya da imkânlarını zorlayarak çocukları nispeten daha iyi bir eğitim alsın diye temel liselelere gönderme yoluna başvurabilmektedir. Maddi imkânları el vermeyen ailelerin çocukları MEB'in niteliksiz diye tanımladığı okullarda 40-50

kişilik sınıflarda eğitim görmeye mecbur bırakılmaktadır. Burada ortaya çıkan

en önemli sonuç kapitalist toplum düzeninin sermayedarlardan başka hiç kimseye bir şey kazandırmadığı gibi halkın genelinden daha iyi bir refah seviyesine kavuşmanın yolu olarak gösterdiği iyi bir üniversitede okuma algısının temel şartı olan üniversite sınavına eşit şekilde hazırlanma fırsatını öğrencilere tanımadığıdır. Toplumda sosyal adaleti sağlamak için paralı eğitim veren temel liseler ve benzeri okullar kapatılmak zorundadır. MEB'in son yaptığı açıklamaya göre temel liselerin 2018-2019 Eğitim-Öğretim yılının sonunda kanunen belirtilen süreyi tamamlayarak kapatılacağı belirtildi. Bu açıklama iktidarın deyimiyle dershanelerin dönüşüm sürecinin tamamlandığı anlamına gelmektedir. Evet, dershaneler iktidarın yandaşlarına rant sağlasın diye temel liselere dönüştürülmüş hatta buna eğitim-öğretim desteği adı altında maddi destek sağlanmıştı. AKP iktidarının temel liseleri kapatma kararı hiçbir şekilde sosyal adalet kaygısından kaynaklanmamaktadır. Bu karara AKP'nin sınıfsal durumunu göz ardı ederek bakmak yanlış değerlendirme yapılmasına sebep olacaktır. AKP bir burjuva partisidir ve bu sınıf için sosyal adalet kaygısı söz konusu olmayacağı gibi eğitimde uygulanacak politikaların öğrencilerin yararına olması söz konusu değildir.

Kapitalizmin her alandaki hâkimiyetine son verecek olan sosyalizm ile eğitim politikaları yeni bir toplumsal düzen yaratmanın en önemli aracı olacaktır. Toplumsal değişimi sağlayacak en temel sorumluluklardan biri de eğitimdedir. Okullar, toplumsal gelişmeye imkân verecek biçimde geleceğe yönelik olmalıdır. Kapitalizmin yozlaştırdığı ve tüm değerleri yıkılmış olan topluma tekrar insani değerlerin ve toplumsal fayda bilincinin kazandırılması bilimsel eğitim ile mümkündür. Sosyalist iktidarda eğitim öncelikle resmi, parasız ve öğrencileri her yönüyle yetiştiren anlayışla verilir. Öğrenciler, üretim süreçlerinin genel, bilimsel ilkelerini öğrenir, uygular; gerekli araç gereçleri kullanabilir ve yeteneğine göre eğitim alırlar. Eğitimin bu nitelikte verilmesi üretimi arttırarak ülkenin kalkınmasına da büyük destek sağlayacaktır. Sosyalist devlet üretimin artmasıyla ve devletin ekonomik olarak güçlenmesiyle halkın en yüksek refah seviyesinde yaşamasını amaçlar. Eğitim temelde diyalektik akıl yürütmeye dayanır, bu sebeple tamamen bilimseldir. Diyalektik akıl yürütmeye bağlı olarak verilen eğitimde doğada ve toplumdaki tüm olay, olgu ve nesnelere birbiriyle ilişkili olduğu kolayca anlaşılabilir ve Ortaçağdan kalma metafiziksel öğretilerin çürütülmesinin yanı sıra doğal ve toplumsal olgular sorgulanmış, tartışılmış olur.

Bugün AKP iktidarının uyguladığı eğitim, felsefi Marksist eğitimin temellerine taban tabana zıttır. Bu zıtlığın temelinde AKP'nin gericiliği, sınıfsal kimliğini saklayarak sömürüyü sürdürme çabası, kendi ideolojisinde dindar ve kindar nesli oluşturma çabası gibi birçok etken vardır. Marksizm ise bilimsel, üretken, akılcı eğitim politikası izler ve bu eğitimden yararlanma hakkı herkese aittir.

Eşit, bilimsel, ücretsiz eğitim için tek çare sosyalizmdir!

Halk belediyeye giden her kuruluşun kendisine hizmet olarak döndüğünü görünce belediyeyi daha da sahiplenir, belediye işlerini komiteler aracılığıyla daha sıkı denetlenmeye başlar, yeri geldiğinde desteğini sunmaktan kaçınmazdı. Bunun için "Ben ne yaptysam, halkımla birlikte yaptım." diyor Fikri Sönmez...

Belediyecilik, bir tür yerel yönetim anlayışıdır. Halkın yerelliklerde, hem siyasi hem de sosyal alanda yönetime katılması temeline dayanır. Belediyecilikte halkın karşılıklı işbirliği ve fikir alışverişi esastır. Yani belediye yalnızca toplumsal ihtiyaçların karşılanması için hizmet veren bir kurum olmanın ötesinde, halkı örgütlü bir biçimde yönetime katması gereken bir kurumdur.

Belediye kurumu kaynak yaratıcı, üretici, kolektif, birleştirici özelliklere sahip, rant için savurganlıktan, ayrıştırıcı politikalarından uzak durmalıdır. Ancak bugün baktığımızda memleketimizde komünist Ovacık Belediyesi haricindeki diğer belediyelerden uzak olduğunu görebiliriz. Ovacık 2014 yılından bu yana örnek bir belediyecilik anlayışıyla yönetilmiştir. Ancak bu, ülkemizin ilk örneği değildir. Terzi Fikri'nin Fatsa'sı geçmişten günümüze ışık tutan, içimizi umutla dolduran, mücadele azmimizi bileyen bir deneyim olarak önümüzde durmaktadır.

Bölgenin belediye başkanının ölümü üzerine yapılan ara seçimle bağımsız aday olarak işbaşına gelen Fikri Sönmez, terzilik yaptığı Fatsa'da devrimci mücadeleye katkılarını sunmuş, halkın güvenini kazanmıştır. Yeterli ödenek ayrılmadığı için yolu olmayan, olan yolları da çamurla kaplanmış, kanalizasyonu dahi tamamlanamamış, sinek basmış, yoksulluğun, parasızlığın, kumarın, rüşvetin, temel gıda maddelerinde dahi karaborsacılığın, her türlü kirlenmişliğin hat safhada olduğu Fatsa'da, belediye çalışanları bile eski belediyeden beri 9 aydır maaşlarını alamamaktadır.

Terzi Fikri iş başına geldiğinde Fatsa'yı 11 bölgeye ayırır. Bölgelerin yoğunluğuna göre yaklaşık 7 kişilik mahalle komiteleri kurulur. Üyeleri parti veya fikir ayrımı yapmadan halk içinden seçilen bu komiteler haftalık düzenli halk toplantıları yapar, halkın sorunlarını halkla tartışır bunlara birlikte çözüm üretir. Bu toplantılarla halk, bölge yönetiminde doğrudan söz sahibi olmuştur.

Komitelerde tartışılarak Terzi Fikri'nin önderliğinde "Çamura, Rüşvete, Karaborsaya Son" kampanyası başlatılır. Terzi Fikri'nin çeşitli kamu kuruluşlarından tahsis ettiği araçlar yardımıyla herkes kendi sokağını çamurdan arındırır, bu kampanyaya çevre halkı da yardıma gelir, gelenler Fatsalıların evlerinde misafir edilir. Komitelerde hastalıklar, sivrisinekler, kadına şiddet sorunu, yolların yetersizliği gibi sorunlar da ele alınır.

Fatsa'nın ilk şehir içi yolları bu dönemde yapılmıştır. Buradan hareketle çalınan da yol yapılabileceğini gördük. Halkın ihtiyacı olan yollar, halkla birlikte yapılmıştır. Bu yönetimin bir görevidir ve hiçbir zaman halka lütuf gibi sunulmamış, televizyonlarda kurdele keserken pozlar verilmemiştir.

Ödeneğin yetersiz kaldığı durumlarda belediye yönetimi borç almış, yeni ödenek geldiğinde de borçlarını ödemiştir. Ama

hiçbir zaman görevinden kaçmamıştır. Belediye halkındır, halk da belediyenin. Fatsa'da işler, karşılıklı işbirliği ve güven içerisinde yürümektedir. Belediye personellerinin maaşları artık düzenli olarak ödenir.

İşçilik gerektiren durumlarda mahallesi gençler gönüllü olarak çalışırlardı. Bugün aylarca süren inşaatlar, ölümlere neden olan hafriyat kamyonları yoktur o zamanın Fatsa'sında. Onların yerine halk ve yurt sevgisiyle gönüllü işbirliği sayesinde birkaç hafta da biten inşaatlar vardır. Terzi Fikri, bu işlerin tümünde halkla birlikte işlerin başındaydı. Sadece deri koltukta oturup nutuk atan belediyecilik anlayışının ötesinde halk için halkla beraber üreten bir belediyecilik anlayışı Fatsa'yı kısa zamanda hastalıktan, sinekten, rüşvetten, çürümüşlükten kurtardı. Karaborsa mal satışı, malların depoda bekletilmesi yasaklandı. Ürünler etiket fiyatı üzerinden satılmaya başlandı.

Halk belediyeye giden her kuruluşun kendisine hizmet olarak döndüğünü görünce belediyeyi daha da sahiplenir, belediye işlerini komiteler aracılığıyla daha sıkı denetlenmeye başlar, yeri geldiğinde desteğini sunmaktan kaçınmazdı. Bunun için "Ben ne yaptysam, halkımla birlikte yaptım." diyor Fikri Sönmez.

Koro çalışmaları yapılır, kütüphaneler, tiyatrolar kurulur, filmler gösterilir, spor etkinlikleri, yarışmalar yapılır. Bir futbol takımı kurulmuş ve takımın formalarını Terzi Fikri kendi elleriyle dikmiştir. Halk tarafından sevilen ve özellikle gençlerle arası çok iyi olan Terzi Fikri'nin dükkanı aynı zamanda gençlerin politik tartışmalar yürütebileceği bir akademi niteliğindedir. Fatsa'da şenlikler düzenlenirdi. Bu şenlikler hala gelenek olarak düzenlenmeye devam eder. Terzi Fikri bugün aramızda olmasa da kurduğu düştün güzel Fatsa hala hafızamızda yer tutar. Burjuva demokrasisine karşı; katılımcı, denetlenebilir, birleştirici, hesap verile-

bilen, ortaklaşmacılık anlayışındadır ki Terzi Fikri'nin Fatsa'sı, Fatsa Komünü olarak adlandırılır.

Çürümüş bu düzen içerisinde kendini yeni baştan inşa etmeyi başarmıştır ki burjuvazinin, işbirlikçi gericilerin, faşistlerin sallanan koltuklarının korkusu olmuştur Fatsa. Ondandır ki dönemin başbakanı Demirel onlarca insanımızın öldüğü, yüzlerce insanımızın da yaralandığı Çorum Katliamı yaşanırken "Çorum'u bırakın, Fatsa'ya bakın." demiş, yandaş medyanın "Komünistler Fatsa'yı işgal etmiş, Fatsa'da devlet yokmuş..." söylemleriyle de korkularını dile getirmişlerdir.

Durum böyle giderken devlet destekli faşist güçler ve Kenan Evren komutasındaki ordu Fatsa'daki belediye binasına saldırır. "Fatsa'yı vatan topraklarına katmak için geldik." söylemiyle devlet Kıbrıs çıkarmasından sonra ikinci amfibi hareketini Fatsa'ya yapmıştır. 783.562 kilometrekare yurt toprağı Amerikan üssü, Amerikan donanması, topu ile işgal altındayken, kentlerimiz, ormanlarımız, akarsularımız talan edilmişken devlet Fatsa'yı "kurtarmaya gelmiştir."

Adına "Nokta Operasyonu" denilen bu saldırıyla Fatsa'da sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş, evler aranmış, şiddet ve işkence ayırım yapmadan Fatsalı yurttaşların üzerine yağmış, gözaltılar başlamıştır. Gözaltına alınanlar arasında elbette Terzi Fikri de vardır. Çok geçmeden Fatsa yerel yönetimi tutuklanırdı. Ardından gelen 12 Eylül faşist darbisiyle cezaevlerindeki şiddet ve baskılar artar. Bunlara daha fazla dayanamayan Terzi Fikri 4 Mayıs 1985 günü kalp krizi sonucunda, bizlere önemli bir deneyim bırakarak aramızdan ayrıldı. Eli kanlı, cuntacı Kenan Evren, "biz gelmesek Fatsa'dakiler gelecekti" diyor. Ve cevabı vermek bize düşüyor, yine geleceğiz! Dünün ve bugünün tüm karanlığına rağmen memleketimizi işbirlikçilerin elinden alacağız!

RANT, İHALE, ÖZELLEŞTİRME: KAPİTALİZMDE BELEDİYECİLİK

Kara

9

2019 yerel seçimlerine giderken bu alanda bir dizi tartışma da kendini gösterdi. AKP'nin adayı deniz ulaşımında aktarmanın ücretsiz yapılacağını söylüyor, ona en büyük alternatif olarak görülen diğer sağcı aday İmamoğlu ise ulaşımı ucuzlatacağımız söyleminden öteye geçemiyor. En temel haklarımızdan olan ulaşımı dahi bize lütufmuş gibi sunuyorlar

Memleketimizde ilk belediye daireleri, Paris Komün İdareleri'nden örnek alınarak 1855'te İstanbul'da kuruldu. Zamanla bir dizi değişime uğradı ve aldığı örnekten çok uzaklaşarak piyasacı bir anlayışa büründü. Halkla birlikte, halk için anlayış, "siz parayı verin, gerisini biz yaparız" anlayışına büründü. Belediye özünde devlete bağlı bir kamu kuruluşudur. Kamu kuruluşu olduğundan dolayı halka mal olması gerekir. Ancak günümüzde özelleştirme politikalarından nasibini almış, piyasacı bir kurum olarak varlığını sürdürmektedir.

Ödenen emlak vergileri, çöp vergileri, faturaların bir kısmı doğrudan belediye hazinesine aktarılıyor. Belediye, hazinedeki parayı kullanarak bazı yerler satın alabiliyor. Halk vergi öderken belediye bu yerleri kişilere peşkeş çekiyor, ya da yap-işlet-devret anlayışıyla birilerinin cüzdanını boşaltırken birilerinin "ayakkabı kutularını" dolduruyor. Buradan halka düşen daha fazla piyasacılık daha fazla özelleştirme oluyor.

Yüzyıllardan beri, Şeyh Bedrettin'in sözleriyle soruyoruz; "Ay ve güneş herkesin lambasıdır, hava herkesin havasıdır, su herkesin suyudur. Ekmek neden herkesin ekmeği değil-

dir?". Piyasacı anlayış artık bu soruyu dahi sorulamaz hale getirdi. Su artık herkesin suyu değil, hava artık herkesin havası değil. "Parayı veren düdüğü çalar"cı anlayış; sahilleri, kumsalları, parkları, bahçeleri, ormanları da işletmeye açtı. Hepimize ait olan doğal zenginlikler, sermaye tarafından talan edildi.

Piyasacı anlayışın, rant sevgisinin diğer ürünü de hızla yok olan yeşil alanlarımız. Köprü yapmak için ağaç keserler, bununla övünürler, yol yapmak için, AVM inşaatı için ağaç keserler. Sonra şu kadar alanı ağaçlandırdık, şu kadar park yaptık diye afişler asıp kendilerine teşekkür ederler. Hatta "İstanbul'a ihanet ettik." diye itirafta bile bulunurlar. Böylesi pişkinlik de ancak bunlarda olur zaten!

Belediyelerin diğer görevlerinden bahsedelim. Su dağıtımının yapılması örneğin, ya da suların uzaklaştırılması. Su dağıtımını konusuna değinirsek hala suları sık sık kesilen köylerimiz var. Yeşilçam Filmlerinde sık sık rastladığımız muhtarların seçim vaadlerinden biri, "Köye su getireceğiz!"... Köye su getirmek kadar köyden suyu götürmek de önemli. Alt yapı çalışmalarının yetersizliği gözler önünde. Yağmur yağdığında Ankara'yı sel alır, İstanbul'da ya da Lüleburgaz'da derenin taşması onlarca insanın, hayvanın canına mal olur. Bunlar piyasacılığın bizlere ödettikleri. Ancak şüphemiz yok ki onlar daha büyük bedeller ödeyecekler.

Sanattan anladıkları şehrin ortasına "dinozor" heykeli dikmek olan belediyeçilik anlayışının yanında kültürel etkinliklerin azlığı, belediyeye bağlı kültür merkezlerinin niteliksizliği de cabası. Anasınıflarından başlayarak

bizleri kuşatmış olan gericilik kültür merkezlerinin etkinliklerinde de kendini gösteriyor. Tiyatrocuların, piyanistlerin, sanatçılarımızın gözaltına alınması, tutuklanması, oyunların, konserlerin yasaklanması yetmemiş olacak ki geçtiğimiz dönemlerde tiyatroları doğrudan iktidara bağlamaya yönelik adımlar atıldı.

Gericiliğin kendini gösterdiği diğer alanlardan biri de belediyelere ait olan nikah kıyma yetkisinin müftülere de verilmesi tartışması. Çocuk yaşta evliliklerin önünü açan bu düzenleme kadınların hukuki kazanımlarının da tasfiye edilmesi anlamına geliyor, laikliğin tasfiye edilmiş olması gerçeği burada bir kez daha karşımıza çıkıyor. Belediye kurumunun özünden koparılıp yalnızca rant sağlayan, yalnızca kimi çevrelere çıkar sağlayan bir kuruma dönüştürülmesi yalnızca bu örneklerle kalmıyor elbette.

Kamu İktisadi Teşekkülleri adı altında belediyelere şirket kurma yetkisi veriliyor. Bu şirketlerin gelirleri belediye hazinesinden bağımsız. Özelleştirmeci anlayış yine kendini gösteriyor. Burada nitelikli ve ücretsiz olarak verilmesi gereken toplu taşıma hizmeti özel şirketlere devredilerek bir dizi toplu taşıma sorunuyla bizleri karşı karşıya getiriyor.

2019 yerel seçimlerine giderken bu alanda bir dizi tartışma da kendini gösterdi. AKP'nin adayı deniz ulaşımında aktarmanın ücretsiz yapılacağını söylüyor, ona en büyük alternatif olarak görülen diğer sağcı aday İmamoğlu ise ulaşımı ucuzlatacağımız söyleminden öteye geçemiyor. En temel haklarımızdan olan ulaşımı dahi bize lütufmuş gibi sunuyorlar. Bu tablo kapitalizmin arsızlığından başka bir anlam ifade etmiyor, edemez. Buna bağlı olaraksa düzen partileri açısından belediye seçimlerinin rant kavgasından başka bir anlam ifade etmeyeceği de aşikardır.

Ancak sosyalistler ve komünistler için belediyeçilik, hangi ihaleyi hangi şirketin kazanacağı değil, hangi kaynağın daha verimli kullanılacağı, halk için neyin daha iyi yapılması gerektir. Bu nedenle seçimlere giderken bayat laflara karnımız toktu, hep tok olacak.

(Bu yazı 31 Mart yerel seçimleri öncesinde kaleme alınmıştır)

Madalyonun diğer yüzü: Turizm meslek liseleri

Turizm meslek liseleri, içinde oldukça fazla bölüm barındıran yani aslında çok geniş bir yelpazesi olan ve gerçekten de turizm için çok yararlı olabilecek okullardır. Fakat görmeliyiz ki, bütün meslek liselerinde olduğu gibi sömürü ve eşitsizlikten biz de payımızı alıyoruz turizm meslek lisesi öğrencileri olarak. Turizm meslek liselerinde de derslerin, bölümün kendisinin, stajın vb. amacı geleceğe iyi birer turizmci çıkarmak değil, patronlara ucuza çalışacak stajyerler yetiştirmek, meslek lisesinden çıkıp direkt ucuza çalışacak "turizmciler" yetiştirmektir.

Meslek liselerinde her bölüm kendi ihtiyaçları gereği farklı sorunlar doğuruyor. Örneğin yeme-içme, grafik tasarım, giyim üretim gibi bölümlerin öğrencileri, uygulamalı derslerinde kullanmak için devletin okula verdiği bütçe yetmediğinden(!) araç gereçlerini kendileri tedarik etmek zorunda kalıyorlar. Bir yandan ücretsiz eğitim verdiklerini iddia edip, bir yandan bizi meslek liselerinde "ucuza" işçi olarak gören iktidar, bölüm derslerinin uygulanabilmesi için gerekli desteği sağlamıyor. Ayrıca dersin araç-gereçlerini temin edebilmek de, alım gücü düşük olan biz emekçi ailelerinin sırtına bir yük daha bindiriyor. Üstüne üstlük bir de bize zaten içi boş zırvalarla dolu olan, herhangi bir şekilde öğretim kaygısı

taşımayan alan derslerinin kitaplarını vermeye tenezzül bile etmiyorlar çoğu zaman. Öğretmenlerimiz ve biz öğrenciler kitapları dahi kendi imkanlarımızla almaya ve alamadığımızda ise kitapsız bir şekilde yalnız uygulamalı derslerden ve öğretmenin yazdırdıklarından bir şey anlamaya çalışıyoruz.

Yeme-içme bölümü öğrencileri olarak, kimi zaman "ünlü markaların" sponsorluğu ile gerekli malzemelerinin bir kısmına ulaşabiliyoruz, ancak bu aldığımız "sponsorluklar" 12. sınıfta onlar adına stajda üç kuruş paraya sömürülmemiz için göz boyamaktan başka bir şey değildir. Aynı sorunların bir başka çeşidi de grafik tasarım öğrencileri için geçerli. Kullanmamız istenilen kalemler ve kağıtlar ateş pahası. İktidarın ekonomik krizi atlama, geciktirme isteğiyle kağıt fabrikalarını sattığı bir dönemde yapılamayan kağıt üretimi biz grafik tasarım öğrencilerini de büyük oranda etkiliyor. Araç-gereçlerimiz devlet tarafından karşılanmadığı için, harçlıklarımızdan kısip istenilen kağıdı, istenilen kalem almaya çalışıyoruz. Bunun yanı sıra okullarımızdaki bilgisayar yetersizliği, aynı zamanda olan bilgisayarların hiçbir işe yaramaması da malzeme krizimize bir başka örnek. Uygulamalı dersin birçok okulda "uygulanmadığı" bölümdür grafik tasarım.

"Ekonomik krizden" nasibini alan bir başka bölüm de giyim üretim tasarımı. Kumaşından iğne-ipliğine kadar gerekli bütün araç gereçleri kendi imkanlarımızla sağlamaya çalışıyoruz. Bize verilen tek şey ise bir atölye, bir masa, sandalye...

12. sınıfta iki gün okul, üç gün staj diyerek hayatımızı maratona çevirmeleri, emeğimizi ucuz iş gücü olarak görüp staj ismiyle kapamaya çalışmaları yetmiyormuş gibi, konaklama öğrencilerinden okullarda öğretmedikleri yabancı dilleri akıcı bir şekilde konuşmasını bekliyorlar bizlerden.

Aslında mesele çok basittir ki, iktidar meslek liselerine hiçbir imkan tanımayorken, bir destek sunmuyorken, bizden birçok şeyi istiyorlar. Kitabının bulunmadığı 10 kredilik bölüm dersimizi geçmeyi, amacının yalnızca "böyle bir ders var" denilebilmek olduğunu bildiğimiz yabancı dili, vb... Yani, meslek liseleri iktidarın ve patronların gözünde "yaptık oldu" okullarından başka hiçbir şey değildir.

Sıfır imkan, sonsuz sömürü, bunun adıdır meslek lisesi. Fakat aynı zamanda bu sıfır imkan, sonsuz sömürü dediğimiz eğitim sistemini de yıkmasını bilecekler, bu yaratılan imkansızlıkta bir şeyler öğrenmek için okula gidip gelen, stajda sömürülen meslek liseleridir.

1 Mayıs: İşçi ve Emekçi Bayramı

Takvim yaprakları sökülürken 1 Mayıs'a yaklaşıyoruz, 1 Mayıs Dünya İşçi ve Emekçi Bayramı... Her sene olduğu gibi bu sene de işçi ve emekçiler meydanlarda, saflarda ve sınıfının yanında olacak. Peki memleket gençliği olarak biz nasıl bir sorumluluk alacağız? Gelin bundan önce 1 Mayıs'ın tarihine kısaca göz atalım.

1880'li yıllar... Ağırıklı olarak kol gücünün kullanıldığı ve küçük çocukların dahi 14-15 saat çalıştığı dönemlerden bahsediyoruz. 1 Mayıs 1886'da Amerika İşçi Sendikaları Konfederasyonu önderliğinde işçiler uzun iş saatlerine, haftada 6 gün olan çalışma takvimine karşı, günlük 8 saatlik çalışma talebiyle iş bıraktılar. Chicago'da yapılan gösterilere yarım milyon işçi katıldı. Louisville'de 6 binden fazla siyah ve beyaz işçi, birlikte yürüdü. O dönemde Louisville'deki parklar, siyahlara kapalıydı. İşçiler, sokaklarda yürüdükten sonra hep birlikte Ulusal Park'a girdi. Her eyalet ve kentte, siyah ve beyaz işçilerin birlikte yaptığı gösteriler, gazeteler tarafından, 'Böylece önyargı duvarı yıkılmış oldu' şeklinde yorumlanmıştı.

Bu gösteriler 1 Mayıs'ı izleyen günlerde tüm harareti ile devam etti ve 4 Mayıs'ta kanlı Haymarket Olayı'na yol açtı. 4 işçi yaşamını yitirdi. Bu olaylardan sonra 8 işçi hakkında idam isteğiyle dava açıldı.

İşçi önderlerinden Albert Parsons'a özür dileme şartıyla idam edilmemesi teklif edildi. Albert Parsons mahkeme heyetine, sınıfı adına seslendi: "Bütün dünya biliyor suçsuz olduğumu. Eğer asılırsam canı olduğumdan değil, emekçi olduğumdan asılacağım." Uygulanan yasal baskılarla bu gösterinin tekrarlanması engellendi. 1889'da toplanan İkinci Enternasyonal'de Fransız bir işçi temsilcisinin önerisiyle 1 Mayıs gününün tüm dünyada "Birlik, mücadele ve dayanışma günü" olarak

kutlanmasına karar verildi. Böylece ikinci gösteri 1890 yılında yapılabildi. Böylece işçi sınıfı bayramını da kendi elleriyle kazanmış oldu!

Türkiye'de ise, 20. yüzyılın başlarında 1 Mayıs kutlanmaya başlamıştı. İşçiler; insanlık dışı çalışma koşullarına, uzun iş saatlerine, tatilsiz çalışma günlerine, güvencesizliğe karşı sesini yükseltiyordu. Ve ilerleyen zamanlarda işçi sınıfı, mücadele ederek birçok hakkını burjuvaziden söküp alacaktı. İlk 1 Mayıs'lar da çok fazla engelleme yaşanırken, 1925 yılına gelindiğinde 1 Mayıs artık tamamen yasaklanmıştı. Aynı yıl "1 Mayıs Nedir?" başlıklı broşürler halka dağıtılıyordu. Bu olayın ardından Nazım Hikmet'in de aralarında bulunduğu yargulamalar gecikmedi. İlerleyen yıllarda 1 Mayıslar sürekli engellenmeye çalışılacak, komünistlerden çekinen hükümet, 1 Mayıs günlerinde komünistleri nezarethane bekletecekti. Takvimler 1975'e geldiğinde ise 1 Mayıs artık yasalı. 1976'da yüzbinler coşkuyla 1 Mayıs'ı kutluyordu. İşçi sınıfı, sınıfının gücünü görüyor ve emekçi düşmanlarına tarihsel bir mesaj veriyordu. Yüzbinlerin katılımıyla kutlanan 1 Mayıs, hükümeti ve emekçi düşmanlarını tedirgin etmişti. Bir sonraki sene bunu acı bir şekilde görecektik.

1977- Kanlı 1 Mayıs

Taksim'de beş yüz bin nasırlı yumruk vardı. Her şeye rağmen işçi sınıfı bayramını kutlamaya gelmişti. Konuş-

malar sürerken çevre binalardan ateş sesleri yükseldi. Kitle can havliyle kaçışmaya başladı. O gün, 34 yoldaşımızı yitirdik. Katilleri ise hala bulunmadı. 1977'den sonra ki her 1 Mayıs'ta, Kanlı 1 Mayıs anıldı ve faillerin bulunması istendi. Ve her sene işçi sınıfı, sınıfsal haklarını savunmak için mücadele veriyordu. İşçi sınıfı, tarihsel görevinden kaçmadı, gençlik de kaçmayacak!

Tüm bunlara rağmen, uygulanan yasaklara, kontrgerilla tehditlerine, kapatılan meydanlara, kurşunlara ve yargulamalara rağmen Türkiye işçi sınıfı hep oradaydı, saflardaydı. İşte burada memleket gençliği olarak bizlere, Sosyalist Liseliler'e tarihsel bir görev düşüyor. Sosyalist Liseliler 1 Mayıs'ta safını belli edecek, sınıfının yanında duracak. Bu memleketi kuran ellerle aynı pankartları tutacak. 77 Kanlı 1 Mayıs'ta dövüşenler, bize daha güzel bir memleket kurmak için dövüşümler. Bugün de memleketin gençleri olarak bizler, güzel yarınları kurmak için dünü, bugünü ve yarını kuranlarla omuz omuza vereceğiz.

1 Mayıs'ta alanlarda olacağız. Sınıfımızla yan yana, Sosyalist Liseliler saflarında olacağız.

**1 Mayıs! 1 Mayıs!
İşçinin, emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı!**

Yaşar Nezihe ya da eski ismi ile Yazar Zeliha...

Yaşar Nezihe ya da eski ismi ile Yazar Zeliha... Kimi kaynaklara göre 17 Ocak kimi kaynaklara göre ise 29 Ocak 1882 doğumlu olarak geçen Yaşar Nezihe, Türk edebiyatında oldukça önemli bir ilke ve onura imza atmıştır. Türk edebiyatına ilk 1 Mayıs şiirini kazandırmıştır.

Yaşar Nezihe'nin yaşamayı zor yolları aşarak öğrenmiştir. Daha 6 yaşındayken annesini verem ve bakımsızlıktan kaybetmiş, ilkokula kaydını kendi yaptırmıştır. Bunu öğrenen babası Kadri Bey, tek kızı olan Yaşar Nezihe'yi evden kovmuştur. Okul masraflarını kendi çalışarak karşılayan Nezihe, o günleri şöyle anlatmıştır:

"Bir müddet, mektep parasını küçük ellerimden kazancı ile temin ve tedarik ettim. Öğle tenefüsünde oynamak üzere arsaya çıktığımız zaman ısırgan tohumu, ebe gümeci, deve dikenini ve papatya toplamağa, bunlardan de-

metler yaparak satmağa başladım. Bu suretle elime geçen parayı mektebe veriyordum. Buna nihayet bir sene dayanabildim."

Okul hayatına ancak bir sene devam edebilmiştir Yaşar Nezihe. Okuma, yazma öğrenmeyi ve geri kalan eğitimini daha sonra kendi çabaları ile tamamlamıştır.

Yaşar 16 yaşında sevdiği insanla nişanlanmıştır ancak babasının baskısı ile ayrılıp kendinden 27 yaş büyük biri ile evlendirilmiştir. Eşi Zahir Bey, çocuğu olmadığı gerekçesi ile Nezihe'den boşanmıştır. Daha sonra tekrar evlenen Nezihe, üç çocuk annesi olmuştur ancak iki evladını tıpkı annesi gibi veremden kaybetmiştir. Bu evliliği de devam etmemiştir.

Hayatı boyunca hayatındaki erkeklerden baskı ve şiddet gören Yaşar Nezihe, bu sebepleri bir son değil, şiirleri için bir başlangıç olarak görmüştür.

Bu sebepten şiir yazmak için kalemi eline aldığı anda kurşun izleri hep kadın-erkek eşitsizliğini ve sömürüyü göstermiştir.

1920'li yıllarda İstanbul'da Büyük Ekim Devrimi'nin etkileri görüldüğünde 1 Mayıs şiirini yazar. Bu şiir Aydınlık dergisinde yayınlandıktan sonra "Kızıl Güller" şiirini yazar. Bu şiir yayınlandıktan sonra Aydınlık dergisindeki arkadaşları ile birlikte 'komünist propaganda' sebebiyle gözaltına alınır.

Yaşamı boyunca büyük zorluklarla karşılaşan Yaşar Nezihe asla baskıya, şiddete, sömürüye boyun eğmemiştir. Kalemi yettiği sürece alını dik bir şekilde emekçilerin, emekçi kadınların sesini yükselten Yaşar Nezihe'nin kalemi, bugün bizlerin elinde güçlenerek büyüyor!

1 MAYIS

Ey işçi...
bugün hür yaşamak hakkı seninken

patronlar o hakkı senin almışlar elinden.

sa'yınla edersin de "tufeyli"leri zengin kalbinde niçin yok ona karşı yine bir kin?

rahat yaşıyor, işçi onun emrine münkâd;
lakın seni fakr etmede günden güne berbâd.

zenginlere pay verme, yazıktır emeğinden.
azm et de esaret bağı kopsun bileğinden.

sen boynunu kaldır ki onun boynu bükülsün.
bir parça da evlatlarının çehresi gülsün.

Ey işçi...
mayıs birde bu birleşme gününde
bişüphe bugün kalmadı bir mani önünde...

baştanbaşa işte koca dünya hareketsiz;
yıllarca bu birlikte devam eyleyiniz siz.

patron da fakir işçilerin kadrini bilsin
ta'zim ile, hürmetle sana başlar eğilsin.

dün sen çalışırken bu cihan böyle değildi.
bak fabrikalar uykuya dalmış gibi şimdi.

herkes yaya kaldı, ne tren var, ne tramvay
sen bunları hep kendin için şan-ü şeref say...

birgün bırakınca işi halk şaşkına döndü.
ses kalmadı, her velvele bir mum gibi söndü.

sayende saadetlere mazhar beşeriyet;
sen olmasan etmezdi teali medeniyet.

boynundan esaret bağını parçala, kes, at!
kuvvetedir hak, hakkını haksızlara anlat.

Türkiye'de İlk 1 Mayıs Şiiri

Ülkemizin her alanında karanlık bizi teslim almaya çalışmakta. Bugün bizlerin hayatına ciddi müdahalelerde bulunurken sömürü sistemi ve mevcut gerici ideoloji, üretmemizi de, sorgulamamızı da istemiyor.

Ancak sanat ve siyaset tamamen sorgulamaya, üretmeye, eleştirmeye endeksli iken televizyon kanallarında, sahnelerde ve tiyatro oyunlarında sisteme, hükümete karşı bir eleştiri de bulunulduğunda işinden olma, televizyondan kaldırılma, tiyatro oyununun yasaklanması, karalanma kampanyası ile müdahale edilmektedir.

Baskı, sansür, kısıtlama ve hayatın dışına itme gibi olumsuz uygulama ve yaklaşımlar; yöneticiler ve “hakim kültür” olduğu varsayılan anlayışın kimi mensuplarınca tarih boyunca aydınların, sanatçıların hatta her türlü muhalif ögenin karşısına çıkmıştır.

Sanat ülkemizde ve dünyada bu denli geri çekilirken, kapitalist düzenin emrine girerken kurtarılmalıdır!

Bizler mücadele etmemizi istemeyenlere karşı bir meşale daha yakıyoruz.

“Üreteceğimiz, toplumu anlayacağımız, sorunlarını dile getireceğimiz, toplumu ayakta tutacağımız ve bunları topluma yayacağımız..” karanlığın üstüne kızıl bir perde çekecek olan Sosyalist Liseliler, KIZIL PERDE TİYATRO TOPLULUĞU’NU kurmuş bulunmakta.

Ülkemizde kendilerine sanatçı ünvanını yakıştıranlar iktidar limanına gemilerini yanaştırarak “aynı gemideyiz” derlerken, bizler ve halkın emekçi sanatçıları “biz sizinle aynı gemide değiliz olmayacağız!” diyor. O limandaki gemilerinde yakılmasını sanatın emekçilerin, öğrencilerin ve halkın limanına yaşamasını ilke edinmiş bulunmakta.

Bertolt Brech’in çok güzel bir sözü var “Sanat dünyayı yansıtan bir ayna değil dünyanın onunla şekillendirildiği bir çekiştir.”

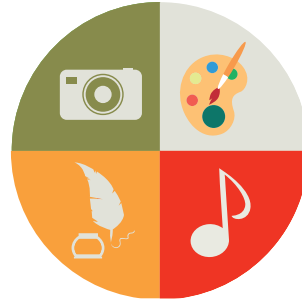
Kızıl Perde hayatımızda yaşamış olduğumuz gerici ve faşist zihniyete karşı bir çekiç vurarak devrimci sanat üzerinden beslenecektir!

Anlamak, kavramak yetmez değiştirmek gerek diyenlerdeniz. Bizlere “kindar ve dindar neslimiz var” diyenlere bizlerde diyoruz ki. Bu ülkenin devrimci, sosyalist, aydınlık ve üreten gençliği var!

Sanatımızda, mücadelemiz de bu gençlik ile hareket edecek eşit ve özgür bir ülke için birlikte kavgaya edeceğiz.

Kızıl Perde Tiyatro Topluluğu tüm kavgaya ve sıra arkadaşlarımızı selamlar.

Sen de Kızıl Perde Tiyatro Topluluğu’na Katıl!

Liseliler üretiyor

“Emek, umut, memleket”

için liseliler üretiyor!

Eğitimin bir sektör hâline getirildiği, bilimsel eğitimin şehir efsanesi olduğu bir dönemde, bizler liselerimizde “eğitim” görüyoruz. Düzenin bizi kendi isteğine göre şekilden şekle sokabileceğini düşündüğü bir dönemde, liselerde düzene karşı, geleceğimiz için, bilimsel ve parasız eğitim gibi haklarımız için mücadele ediyoruz.

İktidar, liselerimizde ki ilerici, aydın hocaları tasfiye etmiş, müfredatın içeriğini bilimsellikten uzak bir noktaya düşecek şekilde tekrar düzenlemiş, okullarımızın içerisinde gerici vakıfların, faşist yapılanmaların çalışmalarının önünü açmıştır.

Bu tablonun amacı ise bilimden, sanattan koparılmış, apolitikleştirilmiş, memleket gündemlerinden uzak, sürü psikolojisi ile hareket ettirilebilen bir gençlik modelidir.

Liseliler bu tablonun parçası olmayacaktır.

Ülkemizin üzerinde bulunan karabulutları kalemleriyle, fırçalarıyla, mücadeleleriyle dağıtacaktır.

Umut için üretiyoruz. Çünkü usta şair Nazım’ın da dediği gibi “umut insanda” biliyoruz!

Emek için üretiyoruz, emekle, alın teriyle üretiyoruz. İnsanı insan yapan üretmesidir, biliyoruz. Biz de, yaşananlara dair çözümlerimizi şiirle, öyküyle, çektiğimiz fotoğrafla ifade etmek istiyoruz.

Memleket için üretiyoruz. Memleketin bütün güzelliklerinin yağmalandığını görüyoruz. Memleketin geleceği olan bizlerin mirasının yağmalanmasına göz yumuyoruz.

Sosyalist Liseliler olarak bütün sıra arkadaşlarımızı “Emek, umut, memleket” için Liseliler Üretiyor! yarışmamıza katılmaya çağırıyoruz.

Gelin karanlığın, sömürünün karşısına dikilelim.

Aydınlık Türkiye’nin tuğlalarını şimdiden şekillendirelim.

(“Emek, umut, memleket” için liseliler üretiyor yarışmamızın jüri üyeleri ve katılım kuralları önümüzde ki günlerde duyurulacaktır.)

Sosyalist Liseliler

BIZE SOSYALİZM GEREK! diyen liseliler buluştu!

Buluşmanın son konuşmasını Sosyalist Liseliler adına Ozan Başuçar yaptı. “Bugün gerçekleştirmiş olduğumuz etkinlik yalnızca bir andan ibarettir yoldaşlar. Etkinliğin kazanımları ise yalnızca bu an ile kısıtlı değildir. Buradan dahi baktığımda aramızda onlarca yeni arkadaşımızın, yoldaşımızın olduğunu görebiliyorum. Etkinliğimizin amacı liselerde sosyalizmin sesini güçlendirmek ve yaymaktır. Amacımız bütün liseli arkadaşlarımıza Sosyalist Liseliler’in sesini götürmektir, bugün bu etkinlikle biz bunu başardık hepimizin eline emeğine sağlık.” ifadelerini kullanan Başuçar “Tamamıyla örgütlü ve merkezi anlamda hareket edebilen bir gerici var karşımızda. Biz bu gerici karşısında bağımsız adaylarımızla Sosyalist Liseliler olarak dikileceğiz! Sosyalist Liseliler Türkiye’deki liseleri gericiyle, işbirlikçilerle ve karanlığa bırakmayacak. Sosyalist Liseliler Türkiye’de ki liselerde sosyalizmin bayrağını yükseltmek için her alanda mücadele edecektir. Bizim mücadelemiz her sınıfta bir Sosyalist Liseli olana dek büyüyerek devam edecek.” sözleriyle konuşmasını sonlandırdı.

Etkinliğin açılış konuşmasını Sosyalist Liseliler adına Gülin Kara yaptı. Kara, “Yoldaşlar hepimiz etkinliğimize hoş geldiniz. Bizim için bu etkinliğin birçok anlamı var. Ancak onların ötesinde bu buluşmamız oturduğu bir yer var ki çok önemli. Bugün burada Türkiye’deki lise mücadelesinin seyrini değiştirmek için buluştuk. Solun okullarımızdan ve memleketimizden tasfiye edildiği; gericiğin, yağmanın, talanın, Amerikancılığın ülkemize çöktüğü bu dönemde, rüzgarı tersine çevirecek irade ve inancın bu salonda olduğunu biliyoruz. Madem bize sosyalizm gerek diyoruz, işçi sınıfının arkasında eşitlik ve özgürlük mücadelesini yükseltmeliyiz.” dedi.

“SOSYALİZM OLMAKSIZIN HERHANGİ BİR KURTULUŞ MÜMKÜN DEĞİLDİR”

“Biliyoruz ki bugün içinden bulunduğumuz düzenden sosyalizm olmaksızın bir kurtuluş mümkün değildir.” diye konuşmasına devam eden Kara, “Her seçimde yaratılan umut balonlarıyla bu ülkenin emekçilerin aldatanlar, emekçi çocuklarına umutsuzluktan ve geleceksizlikten başka ne verebilir? Her seçimde halka seçenek diye sağcıdan sağcı seçip koyanlar, kimleri bize solcu diye yutturmaya çalıştılar. Onlar bize aldatmacadan, yalandan başka ne verebilir? İhalelerin rantın peşinde koşanlar, şu kadcarcık kalmış yeşile gözünü dikenler bu ülkenin emekçilerine ve onların çocuklarına sömürü den, yalandan yoksulluktan ve adaletsizlikten başka bir şey veremezler.” ifadelerini kullandı.

Proje okul öğrencisi Rabia Türkes, “Liselerde AKP’nin öğretmenleri, öğrencilere uyguladıkları tacizle gündeme gelmekte, AKP’nin bakanları da “Bir kereden bir şey olmaz.” diyerek bu durumu normalleştirmeye çalışmaktadır. Okullarımız Ülkü Ocakları, Anadolu Gençlik Derneği, Ensar Vakfı, TÜGVA gibi gerici-faşist örgütlere peşkeş çekilmektedir. Eğitim sistemini gericileştirerek kendi ideolojilerine uygun olarak kindar-dindar nesil oluşturmaya çalışmaktalar.” derken, gerici ve piyasacı AKP iktidarının liselere ve liselilere bulabildikleri her köşeden saldırdığına dikkat çekti.

AKP’nin yalnızca müfredatı değiştirmekle kalmayıp her ayrı lise türüne ayrı bir politika ile saldırdığının altını çizen Rabia Türkes, “Bütün lise türlerine olan saldırının ortaklaştığı nokta ise belli; daha çok gericilik, bol bol piyasacılık! AKP’nin bu politikalarının net gözükebildiği bir lise türü de proje liseler. AKP bizler kendi projesi olarak görmektedir. Liselerimizin içine kadar girerek idari kadrodan öğretmenlere kadar birçok şeyi belirlemektedir. Bu köklü liseler önceden yetiştirdiği aydınlar ile tanınırken bugün AKP’nin öğrencileri zorla sohbetlere götürmesiyle anılır oldu.” dedi, ve “proje liseler” eğitimiyle gelinen noktanın vehametini işaret etti.

LİSELİLERİN MÜCADELE DEKLARASYONU

1 Sosyalist Liseliler, liselerdeki eşitlik, özgürlük, laiklik ve sosyalizm mücadelesinin temsilcisi ve yürütücüsüdür. Bugün yapılan buluşma vesilesiyle gerici ve sömürü düzenine karşı, yeni bir ülke için bütün liseli gençliği mücadeleye davet eder.

2 Sosyalist Liseliler, liselerdeki sorunların, memleket gündeminden bağımsız olduğuna dair düşünceyi hatalı ve eksikli bulmaktadır. Bu açıdan ülkenin içinden geçtiği siyasi atmosferi liselere sosyalizm penceresinden taşımayı amaçlar.

3 31 Mart yerel seçimlerine giderken gerçekleştirilen "Bize Sosyalizm Gerek" etkinliğini seçim sürecine bağlamayı önemser. Bu açıdan bakıldığında, yerel seçimlerde düzen partilerinin emekçi halka ve gençliğe seçenek sunmadığını, umudun ise sosyalist seceneğin güçlenmesinden geçtiğinin altını çizer.

4 AKP'nin gerici ve piyasacı saldırıları gençliği geleceksizlik çemberine itmektedir. 4 yıldır Türkiye'nin bir dizi ilinde toplanan Aydınlanma Okulları, yeni bir geleceğin yeşereceğine dair umudun tek adresidir. Sosyalist Liseliler, Aydınlanma Okulları'nın Türkiye sathına yayılması ve süreklileşmesi için bütün liselileri mücadeleye davet etmektedir.

5 Sosyalist Liseliler, aylık düzenli liseli yayınıyla düşüncelerini sıra arkadaşlarına taşımakta ve aklını diri tutmaktadır. Sosyalist Liseliler Dergisi'nin her liseye girmesi için, güçlü bir dağıtım ağının kurulması, daha fazla liselinin derginin üretiminde görev alması için çalışır.

6 AKP iktidarının eğitim politikalarıyla birlikte liselilerin bilim, sanat, spor ve üretimle bağı kopartılmıştır. Sosyalist Liseliler bu alanlara yönelik üretimi, mücadelenin önemli bir parçası olarak algılamakta ve bütün liseli gençliği üretmeye davet etmektedir. Bu vesileyle Nisan ayından itibaren başlayacak şekilde "Liseliler Üretiyor!" başlıklı, şiir, öykü, çizim yarışması düzenlemeyi karar altına alır.

**Yaşasın Sosyalist Liseliler!
Yağma yok, sosyalizm var!**

Sosyalist Liseliler

“emek, umut, memleket”
için

**Liseliler
üretiyor**

*Umut için üretiyoruz. Çünkü usta şair Nazım'ın da dediği gibi
"umut insanda" biliyoruz!*

Emek için üretiyoruz, emekle, alın teriyle üretiyoruz.

*Memleket için üretiyoruz. Memleketin bütün güzelliklerinin
yağmalandığını görüyoruz.*

*Sosyalist Liseliler olarak bütün sıra arkadaşlarımızı “Emek,
umut, memleket” için Liseliler Üretiyor! yarışmasına
katılmaya çağırıyoruz.*

Yarışmaya katılmak ve bilgi almak için

**liselileruretiyor@gmail.com
adresine mail atabilirsiniz**